

ÜSTAD BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ'NİN GÖZÜYLE HZ. MUHAMMED (S.A.V) EFENDİMİZ

Üstad Bediüzzaman her neyi ele almışsa, onu en güzel ve en mükemmel bir şekilde izah etmiştir. Onu okuyup da hayran olmamak mümkün değil. Onun, Allah'ı, ruh ve melekleri, kitapları, özellikle Kur'an'ı, kaderi, öldükten sonra dirilişi, nübüvvet meselesini, özellikle Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimizi anlatmasına doyamazsınız.

Yaklaşık 1184-1272 yılları arasında yaşayan **Şeyh Sadi-i Şirazî** çok iddialı bir söz söylemiş ve demiştir ki:

“Mâna gülistanı açıldı açılalı hiçbir bülbül Sadî kadar güzel terennüm etmemiştir.” (1)

Bu sözün sahibi Sadî'nin doğru ve haklı olduğuna inanırım. Ama inandığım bir şey daha var. O da şudur: Eğer Sadî kendisinden 9 küsür asır sonra gelen Bediüzzaman Said Nursî'yi görse ve eserlerini okusaydı, eminim aynı sözü Bediüzzaman için söyleyecek ve şöyle diyecekti: **Osmanlı'dan sonra hiçbir bülbül Bedüzzaman gibi şakımadı, onun kadar hiç kimse gür sedalı olamadı, Hiç kimse kâinatı onun kadar güzel okuyamadı. Peygamber ve Kur'an hakkında onun kadar hiç kimse güzel söz söyleyemedi.”**

Bediüzzaman, Peygamberimizin hayatını bir siyerin, bir İslam tarihinin anlattığı gibi anlatmaz. Fakat O, peygamberimizle ilgili öyle tahliller (ve analizler) ortaya koyar ki o analizlerde kullandığı kelimelerden Peygamber'in yaşadığı tarihi, hayat seyrini, verdiği mücadeleyi, takvasını, ahlakını, şemailini, ruhî ve fizikî gerilimini, Hak'la ve halkla ilişkilerdeki mükemmelliğini, çevre anlayışını ve çevreye getirdiği muhteşem düzenlemeleri çok rahat görmeniz mümkündür.

Bediüzzaman, Hz. Peygamberi anlatırken kullandığı her bir kelimesine âdeta İslam tarihini ve Peygamber'in hayatını yükler. Onun her bir kelimesi bir ekran ve bir penceredir. Oradan asr-ı saadeti âdeta görür ve seyredersiniz.

Onun her bir kelimesi, bir çekirdek gibidir. Açarsanız içinden meyvelerle yüklü bir ağaç çıkar. Veya filâşbellek gibidir. Bilgisayara takarsanız, onda bir çok kitabın yüklenmiş olduğuna şahit olursunuz.

Misal mi istersiniz? Buyurun:

On Dokuzuncu Söz'ün **Birinci Reşhasında** Peygamberimizi, kâinat kitabının Allah'ı anlatan **“en büyük ayeti”** 2) ilan eder. Bu ilanıyla Bediüzzaman şunu demek ister:

Kitap ve içindeki her bir cümle yazarını anlattığı gibi; kâinat kitabı ve onun içindeki her bir varlık da yazarını ve yaratanını anlatmaktadır. Tabii bunların içinde bir varlık, yani bir âyet var ki Onun gibi Allah'ı anlatan yok. O da, Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimizdir. Peygamberimiz, Allah Tealâ'yı sadece diliyle değil, haliyle ve ahlakıyla anlatmıştır. Peygamberimiz, Allah ahlakının bir yer yüzünde tezahürüdür. Yüce kitabımız Kur'an'ın da bir **ayet-i kübrası=en büyük ayeti** vardır. O da âyetü'l-kürsîdir. Neden âyetü'l-Kürsî, âyetü'l-kübra olmuştur? Çünkü âyetü'l-kürsî, diğer ayetlere göre Allah'ı daha güzel, daha kapsamlı anlatmakta, birkaç satırla bütün özellik ve güzelliklerini ortaya koymaktadır.

Gelip geçen varlıklar içinde Allah'ı en iyi Peygamberimiz anladığından ve anlattığından dolayı o da kâinat kitabının âyetü'l-kübrası yani en büyük ayeti olmuştur.

Gördünüz mü efendim, Üstad'ın, **“kitab-ı kebirin ayet-i kübrası”** ifadesinden neler çıktı?

Aynı yerde Üstad, yer yüzünü, Peygamberimizin manevi şahsiyetine bir mescid, Mekke'yi bir mihrab, Medine'yi bir minber, Peygamberimizi, bütün müminlerin imamı ve bütün insanların hatibi, peygamberlerin reisi, evliyanın seyyidi gösterir. Medine minberinde irad ettiği hutbenin adı: **“Hutbe-i Ezeliye”** dir ki o da Kur'andır. Bu hutbenin müellifi Allah, müfessiri de Hz. Muhammed'dir (s.a.v). Kur'an, ezelîdir, çünkü Ezel'den gelmiştir; ebedîdir, çünkü ebede gidecektir.

İkinci Reşhada, yine içinden kitaplar çıkacak ve üzerinde saatlerce konuşabileceğimiz kelimeler görüyoruz. Üstad Bediüzzaman'a göre Sevgili Peygamberimiz, **“Nurânî bürhanî tevhid”**(3) yani Allah'ın birliğinin nurlu delilidir. Allah'ı inkâr etmek için bu delili karartmanız gerekmektedir. Bu delili karartamayacağınıza göre öyleyse Allah'ı inkâr etmek de mümkün olmayacaktır. Varlık âleminde hiçbir şey olmasa sadece Hz. Muhammed (s.a.v) kalsa, Allah'ın varlığına, birliğine, güzelliğine, mükemmelliğine delil olarak yeter. Güneş inkâr edilemediğine göre, güneşin sahibi ve sanatkârı hiç inkâr edilemez.

Güneş, Süleyman Çelebî'nin de dediği gibi Peygamber'in çevresinde dönen sadece bir pervane olabilir. Güneş bir lambadır. Yüce Allah da Peygamberini bir lamba olarak tanımlamıştır.(4) Güneşi gökte, Hz. Peygamber'i yerde aşkıyla tutuşturan Allah'tır. Yüce Allah kendisini yerdeki ve gökteki güneşlerle tanıtmak istiyor. Bu şahitleri susturmak ve bu lambaları söndürmek mümkün olabilir mi ki Allah da inkâr edilebilsin?

İşte Üstad Bediüzzaman'ın ifadeleri böylesine yüklü. Gördünüz mü efendim onun **“Nûrânî bürha-ı tevhid”** terkibinden neler çıktı?

Üstad Bediüzzaman diyor ki:

Onun Şeriatını:

1. Nebiler ve veliler,
2. Tevrat ve İncil gibi semavî kitaplar,
3. Dünyaya geldiği gün meydana gelen harikulade olaylar (irhasat),
4. Görünmeyen varlıkların, (hatiflerin) ve kâhinlerin ihbarları,
5. Ayın ikiye bölünmesi gibi mucizeleri tasdik etmektedir.
6. Gayet kemaldeki övülmüş ahlakı, (şefkati, merhameti, vefakârlığı, fedakârlığı, Hilmi, sabrı, affı, tevazuu, adaleti, şecaati vs.),
7. Tam güveni ve tam güvenilirliği,
8. Fevkalade takvası,
9. Fevkalade kulluğu ve ibadeti,
10. Fevkalade ciddiyeti,
11. Fevkalade metaneti (Allah'tan başka hiçbir şeyden ve hiçbir kimseden korkmaması)... gibi yüksek seciyeleri de onun davasında son derece doğru olduğunu göstermektedir.

Yine **Üçüncü Reşhada**: “**Hüsn-ü sîret ve cemal-i sûret ile mümtaz bir Zât'ı görüyoruz.**” (5) diyor. Yani içi güzel, dışı güzel Muhammed (s.a.v) demektir. Ben Peygamberimizin iç güzelliği ve dış güzelliğine misaller vermeye kalkarsam bir kitap, iki kitap, üç kitap meydana gelir.

Bunun açılımından şemail, ahlak ve siyer kitapları çıkmıştır. Veya onca kitap bu cümlelerin izahıdır, diyebiliriz.

Bediüzzaman **Dördüncü Reşhada** da nefis bir yoruma yer veriyor ve diyor ki:

Hız. Peygamber gelmeden önce kâinat bir matemhane idi. Varlıklar birbirinin düşmanı, cansız varlıklar birer cenaze, canlılar yokluk ve ayrılık sillesiyle ağlayan yetimlerdi. Peygamberimizin verdiği dersle matemhane olan kâinat, şevkli ve cezbeli bir zikirhaneye döndü. Varlıklar, hepsi bir Allah'ın eseri olduğu için birbirinin dostu ve kardeşi oldu. O sessiz, cansız varlıklar birer itaatkâr memur, o ölüm ve ayrılık korkusuyla ağlar görünen yetimler, birer zikreden zakir veya vazife paydosundan şükreden şâkir suretine dönüştü.

Üstad Bediüzzaman'a göre Peygamberimiz,

1. Ebedi saadetin müjdecisi,
2. Bir rahmeti sonsuzun kâşifi, göstericisi,
3. Allah'ın güzelliklerinin dellalı, seyircisi,
4. İlahî isimlerin hazinelerinin keşşafı ve ilancısıdır. (Bu maddelerin her biri bir makale konusudur.)

Kulluğu açısından ona bakıldığı zaman o, bir muhabbet misali, rahmet timsalidir. (Yani sevgi örneği, rahmet ve merhamet sembolüdür.) Peygamberliği açısından bakıldığında Hakk'ın delili, hakikat lambası, hidayet güneşi ve saadet vesilesidir.(6)

(Bu cümlelerde de koca bir İslam tarihi ve peygamber şemaili yatmaktadır.)

Yine der ki **Üstad** Bediüzzaman: **“Hz. Muhammed (s.a.v), güneş gibidir; Zât'ını, Zât'ıyla ışıklandırarak gösterir.”**(7)

Bu cümle lafzı itibariyle çok kısadır, ama manası itibariyle çok uzundur. İddiası ve isbatı içinde olan cümlelerden biridir. Cümle bedi'dir. Çünkü onu Bediüzzaman söylemiştir. Ve demek istemiştir ki: Güneşin güzelliğini göstermek için hiç başka işığa ihtiyaç duyulur mu? Güneşin ışığı, kendisini göstermeye yeter.

Yukardaki sözü manası itibariyle destekleyen Bediüzzaman'ın bir bedi sözü de şudur: **“Mucize-i Muhammedî, ayn-ı Muhammed'dir. (s.a.v)”** (8)

Bu söz, Peygamber'den hak olduğuna dair mucize isteyen zavallılara bir cevap mahiyetinde söylenmiş bir sözdür. Bu cümle ile denilmek istenmiştir ki: Peygamberden mucize istemeye ne gerek vardı? Mucize karşınızda duruyor: **Muhammed. (s.a.v)**

Adı güzel, tadı güzel, yadı güzel Muhammed. (s.a.v)

Eli güzel, yolu güzel, dili güzel Muhammed. (s.a.v)

Sireti güzel, sûreti güzel, kalbi güzel, kalıbı güzel Muhammed. (s.a.v)

Halkı güzel, hulku güzel. Ahkâmı güzel, ahlakı güzel Muhammed. (s.a.v)

Şeriatı güzel, medeniyeti güzel Muhammed.(s.a.v)

Üstad Nursî'nin, bir makalenin boyutlarına sığmayacak derinlikte ve güzellikte bir cümlesi bu günkü yazımızın hitam-ı miski olsun. Buyurmuşlar ki:

"Evet, evet, evet!.. Eğer kainattan Risalet-i Muhammediye'nin (ASM) nuru çıksa, gitse kainat vefat edecek !.. Eğer Kur'an gitse, kainat divane olacak ve küre-i arz, kafasını, aklını kaybedecek. Belki,şuursuz kalmış olan başını bir seyyareye çarpacak,bir kıyameti koparacak!" (9)

Aman herkes dikkat etsin ve çok çalışsın. Kâinatımızdan Peygamberimizin nuru, dünyamızdan da Kur'an çekilip çıkmasın.

DİPNOTLAR:

1. Şirâzî, Sâdî, Bostan ve Gülistan, terc. Rifat Bilge, 2.
2. Nursî, Said, Sözler (19.söz).
3. Aynı yer.
4. bk Ahzab, 33 / 46.
5. Nursî, aynı yer.
6. Nursî, Said, Sözler, 19. Söz, 6. reşha.
7. Nursî, M.Nuriye, (Rşhalar, 3.reşha), 23.
8. Nursî, Şuaat-ı Marifetü'n-Nebi (6.şua, zeyl)üç noktaya cevap 2.
9. Nursî, Sözler, (10.söz, 2. Zeyl) 107.